

"Αγιοί Κολλυβάδες"

Ἐκκλησιαστική Ἐπιθεώρησι ὀρθοδόξου πίστεως ζωῆς καί ὁμολογίας

Ἵπεύθυνος ἐκδόσεως: π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ. Ν.

Δεκέμβριος 1994

Ὁ Παράδεισος!

Οὔτε ψῦχος ὑπῆρχε τότε οὔτε καύσοντας ἀλλά διαρκές παραδείσιον ἔαρ καί θαυμαστή καθαρότης καί διαύγεια ἦταν ἀπλωμένη μέσα στόν Παράδεισο! Μέ ὅλα τὰ ἐξαίσια καί θαυμάσια ἦταν κοσμημένη ἡ γῆ τοῦ Παραδείσου καί ὠραϊζόταν ἐντός καθαρᾶς καί διαυγοῦς ἀτμοσφαίρας καί κυρίως κατά τίς ὥρες ἐκεῖνες πού ὑποδεχόταν τίς πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἦσαν ἐξαίσιοι στήν θέα καί γλυκύτατοι στή γεύσι οἱ καρποί τοῦ Παραδείσου. Ἄφθονα ἀειθαλῆ φυτά, πλήρη εὐωδίας καί ἀνυπέρβλητης ὠραιότητος καί ἀφάνταστης ὁμορφιάς, ὅλα λουσμένα μέσα στό φῶς. Ἡ ποικιλία τῶν ἀνθέων καί τῶν βοτάνων τὰ γλυκύτατα ὕδατα τῶν ποταμῶν ἐγοήτευαν τίς αἰσθήσεις εἰς τό ἀκρότατον καί ἀπελάμβανεν ὁ ἄνθρωπος τίς δωρεές τοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ ἀγνά μετά καθαρότητος καί εὐφραϊνότητος. Τόπος φωτός ἦταν ὁ Παράδεισος ἔχοντας ἐνοικον τήν θείαν εἰκόνα, τόν ἄνθρωπο, πού ἀντικατόπτριζε τό μακάριο φῶς τῆς τρισηλίου Θεότητος. (Ἄ γ ι ο υ Μεγάλου Φωτίου, P.G. 101, 136, Ἄγιο υ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, P.G. 53, 109, Ἄγιο

Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, P.G. 94, 912, 913)

Διπλοῦς ὁ Παράδεισος!

Διπλός ἦταν ὁ Παράδεισος λένε οἱ Θεοφόροι Πατέρες. Παράδεισος εὐφροσύνης ἐπιγείου ζωῆς καί οὐρανίας θεωρίας. Οἱ πρωτόπλαστοι ἦσαν ἀνώτεροι ἀπό ὅλα τὰ σωματικά. Οὔτε στέγη χρειάζονταν, οὔτε οἰκίαν, οὔτε ἐνδύματα, οὔτε τίποτε ἀπό αὐτά. Ζοῦσαν χωρίς πόνο, χωρίς θλίψι καί λύπη, ζοῦσαν μίαν κατάστασιν ἀγγελικῆν. Ὅπως οἱ ἄγγελοι, ἔτσι ζοῦσαν μέσα στόν Παράδεισο, χωρίς νά φλέγωνται ἀπό ἐπιθυμίες ἢ νά πολιορκοῦνται ἀπό ἄλλα πάθη καί χωρίς νά ὑπόκεινται στίς ἀνάγκες τῆς φύσεως, ἀλλά διόλου ἀφθαρτοί καί ἀθάνατοι, ὅπως ἐκτίσθησαν, ἔτσι καί διέμεναν. Ὁ πρωτόπλαστος, ὡς πρός τό σῶμα, ζοῦσε στόν θειότατο καί ὑπερκαλῆ χῶρο τοῦ Παραδείσου. Ὡς πρός τήν ψυχὴν σέ ὑπέρτερον καί περικαλέστερον τόπον ἔχοντας τόν Θεόν ἐνοικον καί αὐτόν εὐκλεές περιβόλαιον. Γιαυτό οἱ πρωτόπλαστοι ἦσαν γυμνοί καί δέν ντρέπονταν, διότι οὔτε καί ἐγνώριζαν ὅτι ἦσαν γυμνοί. Ἀλλά οὔτε καί ἦσαν ὄντως γυμνοί, διότι ἡ ἄνωθεν δόξα περισσότερο ἀπό κάθε ἱμάτιον τούς περιέσκεπε καί τούς κοσμοῦσε. (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, P. G. 53, 131 καί 53, 126).

Τόπος ἐξασκήσεως τῆς ἀρετῆς ἦταν μᾶλλον ὁ Παράδεισος τῆς Ἐδέμ κατά τόν Μέγαν Φώτιον. (Μ. Φωτίου, P.G. 94, 924). Γιαυτό καί νόμος δόθηκε καί ὑπῆρχαν ἐκεῖ παντοειδῆ φυτά ἀφράστου κάλλους καί ὁμορφιάς καί γλυκύτατοι καρποί καί ἀνάμεσα στά δένδρα καί τὰ φυτά ὑπῆρχε καί <<τό ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστόν καλοῦ καί κακοῦ>>, καί <<τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου>>. (Γεν. Β, 9). Καί ἔδωσε ἐντολή ὁ Θεός στόν Ἀδάμ λέγοντας: <<ἀπό κάθε φυτό τοῦ παραδείσου μπορεῖτε νά φάγετε, ἀπό δέ τοῦ δένδρου πού δίνει τήν γνῶσι τοῦ καλοῦ καί τοῦ πονηροῦ νά μή φάγετε,

γιατί τήν ἡμέρα πού θά φάγετε ἀπ' αὐτό, μέ θάνατο θά πεθάνετε>>.

Μέσα στόν Παράδεισο ἐτέθη ὁ Ἄδάμ νά ἐπιμελῆται τήν ἀρετή καί νά φυλάσσει τόν Παράδεισο καί νά τόν ἐργάζεται, γιά νά μὴν παραμένη ἀπρακτος καί περιπέση σέ ραθυμία, ἐπειδὴ εἶχε μεγάλην ἄνεσιν. (**Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου**, P.G. 53, 113).

Ἐπειδὴ ὁ ἀγαθός Πατήρ ἐργάζεται, δημιουργῶντας καί προνοῶντας καί ἡ εἰκόνα του, ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νά ἐργάζεται. Γιαυτό καί ὁ Κύριός μας ἔλεγε: <<Ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, καὶ ἐγὼ ἐργάζομαι>>.

Ἐάν ἐτηρεῖτο ἡ Θεία ἐντολή, τότε ὁ ἄνθρωπος θά προήγετο ὁμοιούμενος πρὸς τόν Θεόν στά μυστήρια τῆς ζωῆς τοῦ οὐρανοῦ Παραδείσου. Τότε θά τόν ἔφερνε ὁ Κύριος καί στό ξύλον τῆς ζωῆς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος (ΒΕΠΕΣ, 54, 99). Καί ὁ **Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος** ἐπεξηγεῖ ὅτι ἐάν μέναμε ἀναμάρτητοι καί φυλάσσαμε τήν ἐντολή, θά ἐγινόμαστε ἐκεῖνο τό ὅποιο δέν ἦμασταν, διὰ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς. Δηλαδή τί θά εἶχαμε γίνε; Θά εἶχαμε ἀπαθαντισθεῖ καί θά ζούσαμε μετά τοῦ Θεοῦ ἔχοντας πλησιάσει Αὐτόν. Τό ξύλον τῆς ζωῆς θά τό ἀπολάμβαναν μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δέν θά ὑπέκειντο εἰς θάνατον διὰ τῆς μεταλήψεως ἀπό τό ξύλον τῆς γνώσεως. Θά κληρονομοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τήν αἰώνια ζωή, τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει ἐτοιμασθεῖ γιά τούς ἀξιούς ἀπό καταβολῆς κόσμου. (Ματθ. ΚΕ, 34. Γρηγορίου Θεολόγου, P.G. 36, 612).

Μετά ὁμως τήν πτώσιν καί τήν παρακοήν διώχεται ἀπό τόν Παράδεισον ὁ ἄνθρωπος γιά νά μὴν τολμήσῃ καί λάβῃ ἀπό τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καί φάγῃ καί ζήσῃ στόν αἰῶνα καί ἔτσι μέλλει νά ἀμαρτάνῃ ἀθάνατα καί νά κολάζεται ἀνεπανόρθωτα.

Πρὶν ἀπό τήν ἔξωσι τῶν πρωτοπλάστων ἀπό τόν Παράδεισον, <<ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός τῷ Ἄδάμ χιτῶνας δερματίνους καί ἐνέδυσεν αὐτούς>> (Γεν. Γ, 21).

Καί ἐδῶ ὅλα πρέπει νά τά ἐννοήσουμε θεοπρεπῶς λέγει ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**. (P.G. 53, 150). Γιατί τούς

ἐντυσε μέ δερματίνους χιτῶνες; Γιά νά θυνοῦνται διαρκῶς οἱ πρωτόπλαστοι τήν παρακοή. Ἡ ὁποία παρακοή ἐγένε αἰτία νά ἀπεκδυθοῦν τήν Θεία Χάρι καί νά περιβληθοῦν τήν παχύτητα καί τήν θνητότητα τοῦ σώματος λέγει ὁ Μέγας Φώτιος. (P.G. 101, 441 καί Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ὁ. π.). Ὁ Ἄδάμ ἀφοῦ ἀποστράφηκε τήν θεοποιόν Θείαν Χάριν, ὡς πρὸς τήν διάθεσιν, τήν παχυτέραν σάρκα καί θνητήν καί ἐναντιουμένην στό πνεῦμα σάν ἄλλους δερματίνους χιτῶνες ἐνδύεται λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. (P.G. 36, 633).

(Συνεχίζεται στό ἐπόμενο φύλλο μας.)

Ὅποιος δέν μελετήσῃ τούς Ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν μπορεῖ καί νά ἐννοήσῃ καί θεοπρεπῶς καί τά τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

<<Γιατί ἐάν ἡ διάνοια δέν γίνῃ λεπτή καί φωτεινή καί δέν ὑψωθῇ ἀπό τά νοήματα τοῦ αἰῶνος τούτου, ὁ ὁποῖος βαστάζει τούς τρόπους τῆς παχύτητος, δέν δύναται νά μάθῃ νά βλέπῃ τόν Θεόν θεοπρεπῶς καί ὄχι ὅπως φανταζόμεθα αὐτόν παχυλῶς καί ἀνθρωπίνως. Διότι, ἐάν πρῶτον ὁ ἄνθρωπος δέν γίνῃ ἀξιός τῆς ἀποκαλύψεως, δέν δύναται νά γνωρίσῃ αὐτήν καί ἐάν δέν φθάσῃ στήν καθαρότητα, δέν δύναται νά ἔχῃ τά νοήματα αὐτοῦ καθαρά, γιά νά βλέπῃ τά κρυπτά>>. (**Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, Λόγος ΛΕ**).

<<Χαρά στίς καρδιές πού ἔχουν καθαρὸν τόπον καί μποροῦν καί διατηροῦν μέσα τους τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Παναγίας Τριάδος. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρά καί εὐφροσύνη γιά τόν ἄνθρωπο. Ἄν δέν προσέχουμε καί ἀμαρτήσουμε, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ πού μᾶς ἐπισκέπτεται φεύγει πάλι καί ἀλοίμονον τότε! Τό Ἅγιον Πνεῦμα μᾶς ἐπισκέπτεται συχνά, ἀλλά ἂν δέν ἀναπαύεται πῶς νά μείνῃ; Φεύγει. Τήν χαρά πού παίρνουμε ἐμεῖς στά πνευματικά, δέν τήν νοιώθει ὁ διάβολος, γι' αὐτό μᾶς ζηλεύει, μᾶς φθονεῖ καί μᾶς στήνει παγίδες καί λυπούμεθα καί πέφτουμε. Πρέπει νά ἀγωνισθοῦμε, γιατί χωρίς ἀγῶνα δέν ἀποκτοῦμε ἀρετή>>. (Ἀπό τόν βίον τοῦ Ἁγίου υἱερόντος Ἱερωνύμου Αἰγίνης).